

Pesel Micha

UNIT 7

CONTENTS:

Section 1: Creation of the Pesel	1
Section 2: The Priest	1
Section 3: Hijack	3
SOURCES	8
IYUN 1: When Did the Story Occur?	11
IYUN 2: Intent	13

YESHIVA UNIVERSITY
TORAH MITZION
KOLLEL OF CHICAGO

Rabbi Ya'akov Trump

שופטים Chapter 17 Judges

Section 1: Creation of the Pesel

- א וַיְהִי-אִישׁ מֵהַר-אֶפְרַיִם, וּשְׁמוֹ מִיכָהוּ. 1 Now there was a man of the hill-country of Ephraim, whose name was Micah.
- ב וַיֹּאמֶר לְאִמּוֹ אֶלֶף וּמֵאָה הַכֶּסֶף אֲשֶׁר לָקַח-לִּי, וְאֵתִי (וְאֵת) אֶלִית וְגַם אָמַרְתָּ בְּאָזְנֵי, הִנֵּה-הַכֶּסֶף אֵתִי, אֲנִי לָקַחְתִּיו; וְתֹאמַר אִמּוֹ, בְּרוּךְ בְּנֵי לַה'. 2 And he said unto his mother: 'The eleven hundred pieces of silver that were taken from thee, about which thou didst utter a curse, and didst also speak it in mine ears, behold, the silver is with me; I took it.' And his mother said: 'Blessed be my son of the LORD.'
- ג וַיֵּשֶׁב אֶת-אֶלֶף וּמֵאָה הַכֶּסֶף, לְאִמּוֹ; וְתֹאמַר אִמּוֹ הַקֹּדֶשׁ הַקֹּדֶשׁ שְׁתִּי אֶת-הַכֶּסֶף לַה' מִיָּדִי לְבָנִי, לַעֲשׂוֹת פֶּסֶל וּמַסֵּכָה, וְעַתָּה, אֲשִׁיבֶנּוּ לִּי. 3 And he restored the eleven hundred pieces of silver to his mother, and his mother said: 'I verily dedicate the silver unto the LORD from my hand for my son, to make a graven image and a molten image; now therefore I will restore it unto thee.'
- ד וַיֵּשֶׁב אֶת-הַכֶּסֶף, לְאִמּוֹ; וְתֹאמַר אִמּוֹ וְתִקַּח אִמּוֹ מֵאֵתִים כֶּסֶף וְתַתְּנֵהוּ לְצוּרִי, וַיַּעֲשֶׂהוּ פֶסֶל וּמַסֵּכָה, וַיְהִי, בְּבַיִת מִיכָהוּ. 4 And when he restored the money unto his mother, his mother took two hundred pieces of silver, and gave them to the founder, who made thereof a graven image and a molten image; and it was in the house of Micah.
- ה וְהָאִישׁ מִיכָה, לוֹ בַּיִת אֱלֹהִים; וַיַּעַשׂ אֶפֹּד, וְתֵרָפִים, וַיְמַלֵּא אֶת-יָד אֶחָד מִבָּנָיו, וַיְהִי-לוֹ לַכֹּהֵן. 5 And the man Micah had a house of God, and he made an ephod, and teraphim, and consecrated one of his sons, who became his priest.
- ו בַּיָּמִים הֵהֵם, אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל: אִישׁ הָיָה בְּעֵינָיו, יַעֲשֶׂה. {פ} 6 In those days there was no king in Israel; every man did that which was right in his own eyes. {P}

Section 2: The Priest

- ז וַיְהִי-נֶעַר, מִבֵּית לָחֶם 7 And there was a young man out of Beth-lehem in Judah--in the family of

יְהוּדָה, מִמְּשַׁפַּחַת,
יְהוּדָה; וְהוּא לְוִי, וְהוּא
גֵר-שָׁם.

Judah--who was a Levite, and he
sojourned there.

ח וַיֵּלֶךְ הָאִישׁ מֵהָעִיר,
מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה, לְגוֹר,
בְּאֶשֶׁר יִמְצָא; וַיָּבֵא הֶרֶם-
אֶפְרַיִם עַד-בֵּית מִיכָה,
לַעֲשׂוֹת דְּרָכָו.

8 And the man departed out of the
city, out of Beth-lehem in Judah, to
sojourn where he could find a place;

and he came to the hill-country of
Ephraim to the house of Micah, as he
journeyed.

ט וַיֹּאמֶר-לוֹ מִיכָה, מֵאַיִן
תָּבוֹא; וַיֹּאמֶר אֵלָיו לְוִי
אֲנֹכִי, מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה,
וְאֲנֹכִי הֵלֵךְ, לְגוֹר בְּאֶשֶׁר
אִמְצָא.

9 And Micah said unto him: 'Whence
comest thou?' And he said unto him: 'I
am a Levite of Beth-lehem in Judah,
and I go to sojourn where I may find a
place.'

י וַיֹּאמֶר לוֹ מִיכָה שְׁבָה
עִמָּדִי, וְהָיָה-לִּי לְאָב
וְלִכְהֵן, וְאֲנֹכִי אֶתֶן-לְךָ
עֶשְׂרֵת כֶּסֶף לַיָּמִים, וְעֶרְךָ
בְּגָדִים וּמַחֲיִתֶּךָ; וַיֵּלֶךְ,
הַלְוִי.

10 And Micah said unto him: 'Dwell
with me, and be unto me a father and a
priest, and I will give thee ten pieces of
silver by the year, and a suit of apparel,
and thy victuals.' So the Levite went in.

יא וַיֹּואַל הַלְוִי, לְשָׁבֵת
אֶת-הָאִישׁ; וַיְהִי הַנָּעַר לוֹ,
כְּאֶחָד מִבָּנָיו.

11 And the Levite was content to dwell
with the man; and the young man was
unto him as one of his sons.

יב וַיִּמְלֵא מִיכָה אֶת-יָד
הַלְוִי, וַיְהִי-לוֹ הַנָּעַר לְכֹהֵן;
וַיְהִי, בְּבֵית מִיכָה.

12 And Micah consecrated the Levite,
and the young man became his priest,
and was in the house of Micah.

יג וַיֹּאמֶר מִיכָה--עֲתָה
יָדַעְתִּי, כִּי-יִטִּיב ה' לִּי:
כִּי הָיָה-לִּי הַלְוִי, לְכֹהֵן.
{ פ }

13 Then said Micah: 'Now know I that
the LORD will do me good, seeing I
have a Levite as my priest.' {P}

שופטים Chapter 18 Judges

Section 3: Hijack

א בַּיָּמִים הָהֵם, אֵין מֶלֶךְ
בְּיִשְׂרָאֵל; וּבַיָּמִים הָהֵם,
שָׁבַט הַדָּנִי מִבְּקֶשׁ-לוֹ נִחְלָה
לְשִׁבְתָּ-כִּי לֹא-נִפְלָה לוֹ עַד-
הַיּוֹם הַהוּא בְּתוֹךְ-שְׁבֵטֵי
יִשְׂרָאֵל, בְּנִחְלָה. {פ}

1 In those days there was no king in
Isra
el; and in those days the tribe of the
Danites sought them an inheritance
to dwell in; for unto that day there
had nothing been allotted unto
them among the tribes of Israel for
an inheritance. {P}

ב וַיִּשְׁלְחוּ בְנֵי-דָן מִמִּשְׁפַּחְתָּם
חֲמִשָּׁה אַנְשִׁים מְקַצּוֹתִם
אַנְשִׁים בְּנֵי-חַיִל מְצַרְעָה
וּמֵאֶשְׁתָּאֵל, לְרַגֵּל אֶת-הָאָרֶץ
וּלְחַקְרָהּ, וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהֶם, לָכוּ
חֲקְרוּ אֶת-הָאָרֶץ; וַיָּבֹאוּ הֵר-
אֶפְרַיִם עַד-בֵּית מִיכָה, וַיִּלְּנוּ
שָׁם.

2 And the children of Dan sent of
their family five men from their
whole number, men of valour, from
Zorah, and from Eshtaol, to spy out
the land, and to search it; and they
said unto them: 'Go, search the
land'; and they came to the hill-
country of Ephraim, unto the house
of Micah, and lodged there.

ג הִמָּה, עַם-בֵּית מִיכָה,
וְהִמָּה הַפִּיזִי, אֶת-קוֹל הַנְּעָר
הַלְוִי; וַיִּסּוּרוּ שָׁם, וַיֹּאמְרוּ לוֹ
מִי-הֵבִיאָךְ הֵלֶם, וּמָה-אַתָּה
עֹשֶׂה בַּזֶּה, וּמָה-לָּךְ פֹּה.

3 When they were by the house of
Micah, they knew the voice of the
young man the Levite; and they
turned aside thither, and said unto
him: 'Who brought thee hither? and
what doest thou in this place? and
what hast thou here?'

ד וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהֶם--כֹּזֵה וְכֹזֵה,
עֹשֶׂה לִי מִיכָה; וַיִּשְׁפָּרְנֵי,
וְאֵהִי-לוֹ לְכֹהֵן.

4 And he said unto them: 'Thus and
thus hath Micah dealt with me, and
he hath hired me, and I am become
his priest.'

ה וַיֹּאמְרוּ לוֹ, שְׂאֵל-נָא
בְּאֵלֵהִים; וְנִדְעָה--הֲתִצְלַח
דְּרָכֵנוּ, אֲשֶׁר אֲנִיחֵנוּ הַלְּכִים
עֲלֵיהָ.

5 And they said unto him: 'Ask
counsel, we pray thee, of God, that
we may know whether our way
which we are going shall be
prosperous.'

ו וַיֹּאמְרוּ לָהֶם הַפִּיזִי, לָכוּ
לְשָׁלוֹם; נִכַח ה', דְּרָכְכֶם
אֲשֶׁר תֵּלְכוּ-בָהּ. {פ}

6 And the priest said unto them: 'Go
in peace; before the LORD is your
way wherein ye go.' {P}

ז וַיֵּלְכוּ חֲמִשָּׁת הָאֲנָשִׁים,
וַיָּבֹאוּ לַיִּשָּׁה; וַיִּרְאוּ אֶת-הָעָם
אֲשֶׁר-בְּקִרְבָּהּ יוֹשְׁבֵת-לְבֶטֶח,
כְּמִשְׁפַּט צְדָנִים שְׁקֵט וּבֵטֶח,
וְאִין-מִכְּלִים דָּבַר בְּאֶרֶץ יוֹרֵשׁ
עָצָר, וּרְחוּקִים הָמָּה
מִצִּדְדֵינִים, וְדָבַר אִין-לָהֶם
עִם-אָדָם.

ח וַיָּבֹאוּ, אֶל-אֲחֵיהֶם, צְרָעָה,
וְאֶשְׁתָּאֵל; וַיֹּאמְרוּ לָהֶם
אֲחֵיהֶם, מָה אַתֶּם.

ט וַיֹּאמְרוּ, קוּמָה וְנַעַלְהָ
עֲלֵיהֶם, כִּי רָאִינוּ אֶת-הָאָרֶץ,
וְהִנֵּה טוֹבָה מְאֹד; וְאַתֶּם
מְחַשְׂשִׁים--אֶל-תַּעֲצָלוֹ, לֵלְכֵת
לְבֹא לְרֵשֶׁת אֶת-הָאָרֶץ.

י כִּבְבֹאְכֶם תָּבֹאוּ אֶל-עַם בֵּטֶח,
וְהָאָרֶץ רַחֲבַת יָדַיִם--כִּי-
נָתַנָּה אֱלֹהִים, בְּיַדְכֶם: מְקוֹם
אֲשֶׁר אִין-שָׁם מִחְסוֹר, כָּל-
דָּבָר אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ.

יא וַיִּסְעוּ מִשָּׁם מִמִּשְׁפַּחַת
הַדָּנִי, מִצְרָעָה וּמֵאֶשְׁתָּאֵל,
שֵׁשׁ-מֵאוֹת אִישׁ, חָגוּר כְּלֵי
מִלְחָמָה.

יב וַיֵּעָלוּ, וַיַּחֲנוּ בְּקִרְיַת
יְעָרִים--בִּיהוּדָה; עַל-כֵּן
קָרְאוּ לְמְקוֹם הַהוּא מַחֲנֵה-
דָּן, עַד הַיּוֹם הַזֶּה--הִנֵּה,
אַחֲרֵי קִרְיַת יְעָרִים.

יג וַיַּעֲבְרוּ מִשָּׁם, הַר אֶפְרָיִם;
וַיָּבֹאוּ, עַד-בַּיִת מִיכָה.

7 Then the five men departed, and
came to Laish, and saw the people
that were therein, how they dwelt in
security, after the manner of the
Zidonians, quiet and secure; for
there was none in the land,
possessing authority, that might put
them to shame in any thing, and
they were far from the Zidonians,
and had no dealings with any man.

8 And they came unto their
brethren
to Zorah and Eshtaol; and their
brethren said unto them: 'What say
ye?'

9 And they said: 'Arise, and let us go
up against them; for we have seen
the land, and, behold, it is very
good; and are ye still? be not
slothful to go and to enter in to
possess the land.'

10 When ye go, ye shall come unto a
people secure, and the land is large;
for God hath given it into your
hand; a place where there is no
want; it hath every thing that is in
the earth.'

11 And there set forth from thence of
the family of the Danites, out of
Zorah and out of Eshtaol, six
hundred men girt with weapons of
war.

12 And they went up, and encamped
in Kiriath-jearim, in Judah;
wherefore that place was called
Mahaneh-dan unto this day; behold,
it is behind Kiriath-jearim.

13 And they passed thence unto the
hill-country of Ephraim, and came
unto the house of Micah.

יָד וַיַּעֲנוּ חֲמִשָּׁת הָאֲנָשִׁים,
הַהֹלְכִים לְרַגֵּל אֶת-הָאָרֶץ
לִישׁ, וַיֹּאמְרוּ אֶל-אֲחִיהֶם,
הֲיָדַעְתֶּם כִּי יֵשׁ בְּבָתִּים הָאֵלֶּה
אֶפֹּד וְתֹרָפִים וּפָסֶל וּמִסְכָּה;
וְעַתָּה, דַּעוּ מֶה-תַּעֲשׂוּ.

טו וַיִּסּוּרוּ שָׁמָּה, וַיָּבֹאוּ אֶל-
בֵּית-הַנַּעַר הַלְוִי בֵּית מִיכָה;
וַיִּשְׁאַלּוּ-לוֹ, לְשָׁלוֹם.

טז וְשֵׁשׁ-מֵאוֹת אִישׁ, חֲגוּרִים
כָּלֵי מִלְחָמָתָם, נֹצְבִים, פֶּתַח
הַשַּׁעַר--אֲשֶׁר, מִבְּנֵי-דָן.

יז וַיַּעֲלוּ חֲמִשָּׁת הָאֲנָשִׁים,
הַהֹלְכִים לְרַגֵּל אֶת-הָאָרֶץ--
בָּאוּ שָׁמָּה, לְקַחוּ אֶת-הַפָּסֶל
וְאֶת-הָאֶפֹּד וְאֶת-הַתֹּרָפִים
וְאֶת-הַמִּסְכָּה; וְהִכְהִין, נָצַב
פֶּתַח הַשַּׁעַר, וְשֵׁשׁ-מֵאוֹת
הָאִישׁ, הַחֲגוּר כָּלֵי הַמִּלְחָמָה.

יח וְאֵלֶּה, בָּאוּ בֵּית מִיכָה,
וַיִּקְחוּ אֶת-פָּסֶל הָאֶפֹּד, וְאֶת-
הַתֹּרָפִים וְאֶת-הַמִּסְכָּה;
וַיֹּאמְרוּ אֵלֵיהֶם הַכֹּהֵן, מֶה
אַתֶּם עֹשִׂים.

יט וַיֹּאמְרוּ לוֹ הַחֹרֵשׁ שִׁים-
יָדְךָ עַל-פִּיךָ, וְלֵךְ עִמָּנוּ,
וְהָיָה-לָנוּ, לְאָב וּלְכֹהֵן: הַטּוֹב
הַיּוֹתֵד כֹּהֵן, לְבַיִת אִישׁ אֶחָד,
אוּ הַיּוֹתֵד כֹּהֵן, לְשִׁבְט
וּלְמִשְׁפַּחַה בְּיִשְׂרָאֵל.

כ וַיִּיטֵב, לֵב הַכֹּהֵן, וַיִּקַּח אֶת-
הָאֶפֹּד, וְאֶת-הַתֹּרָפִים וְאֶת-

14 Then answered the five men that went to spy out the country of Laish, and said unto their brethren: 'Do ye know that there is in these houses an ephod, and teraphim, and a graven image, and a molten image? now therefore consider what ye have to do.'

15 And they turned aside thither, and came to the house of the young man the Levite, even unto the house of

Micah, and asked him of his welfare.

16 And the six hundred men girt with their weapons of war, who were of the children of Dan, stood by the entrance of the gate.

17 And the five men that went to spy out the land went up, and came in thither, and took the graven image, and the ephod, and the teraphim, and the molten image; and the priest stood by the entrance of the gate with the six hundred men girt with weapons of war.

18 And when these went into Micah's house, and fetched the graven image of the ephod, and the teraphim, and the molten image, the priest said unto them: 'What do ye?'

19 And they said unto him: 'Hold thy peace, lay thy hand upon thy mouth, and go with us, and be to us a father and a priest; is it better for thee to be priest unto the house of one man, or to be priest unto a tribe and a family in Israel?'

20 And the priest's heart was glad, and he took the ephod, and the

הַפֶּסֶל; וַיָּבֵא, בְּקֶרֶב הָעָם. teraphim, and the graven image,
 and went in the midst of the people.

**כֹּה וַיִּפְּנוּ, וַיֵּלְכוּ; וַיִּשְׂמוּ אֶת-
 הַטֹּף וְאֶת-הַמִּקְנֶה, וְאֶת-
 הַכְּבוֹדָה--לִפְנֵיהֶם.** 21 So they turned and departed, and
 put the little ones and the cattle and
 the goods before them.

**כִּבְּהַמָּה הִרְחִיקוּ, מִבֵּית
 מִיכָה; וְהָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר
 בְּבָתִּים אֲשֶׁר עִם-בֵּית מִיכָה,
 נִזְעְקוּ, וַיִּדְּבִיקוּ אֶת-בְּנֵי-דָן.** 22 When they were a good way from
 the house of Micah, the men that
 were in the houses near to Micah's
 house
 were gathered together, and
 overtook the children of Dan.

**כִּג וַיִּקְרְאוּ, אֶל-בְּנֵי-דָן,
 וַיִּסְבּוּ, פְּנֵיהֶם; וַיֹּאמְרוּ
 לְמִיכָה, מַה-לָּךְ כִּי נִזְעַקְתָּ.** 23 And they cried unto the children
 of Dan. And they turned their faces,
 and said unto Micah: 'What aileth
 thee, that thou comest with such a
 company?'

**כֹּד וַיֹּאמֶר אֶת-אֱלֹהֵי אֲשֶׁר-
 עָשִׂיתִי לְקַחְתָּם וְאֶת-הַכֹּהֵן,
 וְתִלְכוּ--וּמַה-לִּי עוֹד; וּמַה-
 זֶה תֹּאמְרוּ אֵלַי, מַה-לָּךְ.** 24 And he said: 'Ye have taken away
 my god which I made, and the
 priest, and are gone away, and what
 have I more? and how then say ye
 unto me: What aileth thee?'

**כֵּה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּנֵי-דָן, אֵל-
 תִּשְׁמַע קוֹלְךָ עִמָּנוּ--פֶּן-יִפְּגְעוּ
 בָּכֶם, אַנְשֵׁים מְרִי נִפְשׁ,
 וְאִסְפְּתָה נַפְשְׁךָ, וְנִפְשׁ בֵּיתְךָ.** 25 And the children of Dan said
 unto him: 'Let not thy voice be
 heard among us, lest angry fellows
 fall upon you, and thou lose thy life,
 with the lives of thy household.'

**כֹּו וַיֵּלְכוּ בְּנֵי-דָן, לְדַרְכָּם;
 וַיֵּרָא מִיכָה, כִּי-חֲזָקִים הָמָה
 מִמָּנוּ, וַיִּפֹּן, וַיָּשֹׁב אֶל-בֵּיתוֹ.** 26 And the children of Dan went
 their way; and when Micah saw that
 they were too strong for him, he
 turned and went back unto his
 house.

**כִּז וְהָמָה לָקְחוּ אֶת אֲשֶׁר-
 עָשָׂה מִיכָה, וְאֶת-הַכֹּהֵן אֲשֶׁר
 הָיָה-לוֹ, וַיָּבֵאוּ עַל-לִישׁ עַל-
 עַם שְׁקֵט וּבֵטַח, וַיִּכּוּ אוֹתָם
 לְפִי-חֶרֶב; וְאֶת-הָעִיר, שָׂרְפוּ
 בָּאֵשׁ.** 27 And they took that which Micah
 had made, and the priest whom he
 had, and came unto Laish, unto a
 people quiet and secure, and smote
 them with the edge of the sword;
 and they burnt the city with fire.

כח ואין מציל פי רחוקה-היא
מצידון, ודבר אין-להם עם-
אדם, והיא, בעמק אשר
לבית-רחוב; ויבנו את-העיר,
וישבו בה.

28 And there was no deliverer,
because it was far from Zidon, and
they had no dealings with any man;
and it was in the valley that lieth by
Beth-rehob. And they built the city,
and dwelt therein.

כט ויקראו שם-העיר, דן,
בשם דן אביהם, אשר יולד
לישראל; ואולם ליט שם-
העיר, לראשנה.

29 And they called the name of the
city Dan, after the name of Dan
their father, who was born unto
Israel; howbeit the name of the city
was Laish at the first.

ל ויקימו להם בני-דן, את-
הפסל; ויהונתן בן-גרשם בן-
מנשה הוא ובניו, היו כהנים
לשבט הדני, עד-יום, גלות
הארץ.

30 And the children of Dan set up
for themselves the graven image;
and Jonathan, the son of Gershom,
the son of Manasseh, he and his
sons were priests to the tribe of the
Danites until the day of the
captivity of the land.

לא וישימו להם, את-פסל
מיכה אשר עשה, כל-ימי
היות בית-האלהים, בשלה.
{פ}

31 So they set them up Micah's
graven image which he made, all
the time that the house of God was
in Shiloh. {P}

SOURCES:

1. The Lot of Dan

יהושע פרק יח

(א) וַיִּקְהֲלוּ כָּל עַדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח וַיִּשְׁכַּיְנוּ שָׁם אֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָאָרֶץ נִכְבְּשָׁה לִפְנֵיהֶם :

(ב) וַיִּוְתְרוּ בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לֹא חִלְקוּ אֶת נַחֲלָתָם שִׁבְעָה שְׁבֻטִים :

(ג) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַד אַנְהָ אַתֶּם מִתְרַפִּים לְבוֹא לְרִשְׁתִּי אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַן לָכֶם יְיָ אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם :

(ד) הֲבוּ לָכֶם שְׁלֵשָׁה אַנְשִׁים לְשֻׁבֹט וְאֲשַׁלְּחֶם וַיִּקְמוּ וַיִּתְהַלְכוּ בָּאָרֶץ וַיִּכְתְּבוּ אוֹתָהּ לְפִי נַחֲלָתָם וַיָּבֹאוּ אֵלַי :

(ה) וְהִתְחַלְקוּ אֹתָהּ לְשִׁבְעָה חֻלְקִים יְהוּדָה יַעֲמֹד עַל גְּבוּלוֹ מִנֶּגֶב וּבֵית יוֹסֵף יַעֲמְדוּ עַל גְּבוּלָם מִצָּפוֹן :

(ו) וְאַתֶּם תִּכְתְּבוּ אֶת הָאָרֶץ שִׁבְעָה חֻלְקִים וְהִבְאַתֶּם אֵלַי הַנָּה וַיְרִיתִי לָכֶם גּוֹרֵל פֶּה לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ :

(ז) כִּי אִין חֵלֶק לְלוֹיִם בְּקִרְבְּכֶם כִּי כְהֹנָת יְיָ נַחֲלָתוֹ וְגַד וַיְרֹאוּבֵן וְחֹצִי שֻׁבֹט הַמְּנַשֶּׁה לְקַחוּ נַחֲלָתָם מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם מֹשֶׁה עֶבֶד יְיָ :

(ח) וַיִּקְמוּ הָאֲנָשִׁים וַיֵּלְכוּ וַיִּצְּוּ יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַהַלְכִים לְכַתֵּב אֶת הָאָרֶץ לֵאמֹר לָכוּ וְהִתְחַלְכוּ בָּאָרֶץ וְכַתְּבוּ אוֹתָהּ וַיִּשְׁבוּ אֵלַי וְפֹה אֲשַׁלֵּף לָכֶם גּוֹרֵל לִפְנֵי יְיָ בְּשֵׁלָה :

(ט) וַיֵּלְכוּ הָאֲנָשִׁים וַיַּעֲבְרוּ בָּאָרֶץ וַיִּכְתְּבוּהָ לְעָרִים לְשִׁבְעָה חֻלְקִים עַל סֹפֶר וַיָּבֹאוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ אֶל הַמַּחֲנֶה שְׁלַח :

(י) וַיִּשְׁלֹף לָהֶם יְהוֹשֻׁעַ גּוֹרֵל בְּשֵׁלָה לִפְנֵי יְיָ וַיַּחֲלֶק שָׁם יְהוֹשֻׁעַ אֶת הָאָרֶץ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כַּמְחֻלְקֹתָם : פ

יהושע פרק יט

(מ) לְמִטָּה בְּנֵי דָן לְמִשְׁפַּחְתָּם יָצָא הַגּוֹרֵל הַשְּׁבִיעִי :

(מא) וַיְהִי גְבוּל נַחֲלָתָם צָרְעָה וְאֲשַׁתְּאוּל וְעִיר שְׁמֶשׁ :

(מב) וְשַׁעֲלַבִּין וְאֵילֹון וַיִּתְּלָה :

(מג) וְאֵילֹון וְתַמְנָתָה וְעַקְרוֹן :

(מד) וְאֶלְתָּקָה וְגַבְתוֹן וּבַעֲלָת :

(מה) וַיְהִי וַיְבַנֵּי בְרַק וְגַת רַמּוֹן :

(מו) וַיְמִי הַיַּרְקוֹן וְהַרְקוֹן עִם הַגְּבוּל מוֹל יָפוֹ :

(מז) וַיָּצֵא גְבוּל בְּנֵי דָן מֵהֶם וַיַּעֲלוּ בְּנֵי דָן וַיִּלְחַמוּ עִם לָשָׁם וַיִּלְכְּדוּ אוֹתָהּ וַיִּכּוּ אוֹתָהּ לְפִי חֶרֶב וַיִּרְשׁוּ אוֹתָהּ וַיִּשְׁבוּ בָּהּ וַיִּקְרְאוּ לָלָשָׁם דָּן כְּשֵׁם דָּן אֲבִיהֶם :

(מח) זֹאת נַחֲלַת מִטָּה בְּנֵי דָן לְמִשְׁפַּחְתָּם הָעָרִים הָאֵלֶּה וְחֻצְרֵיהֶן : פ

2. Similarity to Moshe

<p>שמות פרשת שמות פרק ב</p> <p>(כא) וַיֹּאֶל מֹשֶׁה לְשֵׁבֶת אֶת הָאִישׁ וַיִּתֵּן אֶת צַפְרָה בְּתוֹ לְמִשָּׁה :</p> <p>(כב) וַתֵּלֶד בֶּן וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ גֵרְשֵׁם כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נְכַרְיָה : פ</p>
<p>שמות פרשת שמות פרק ד</p> <p>(ב) וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יְיָ מִזֶּה מֶה זֶה בְּיַדְךָ וַיֹּאמֶר מֶטָה :</p>

3. Reasons for not succeeding in Inheriting

<p>שופטים פרק ב</p> <p>(כא) גַּם אֲנִי לֹא אוֹסִיף לְהוֹרִישׁ אִישׁ מִפְּנֵיהֶם מִן הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָזַב יְהוֹשֻׁעַ וַיָּמָת :</p> <p>(כב) לְמַעַן נְסוֹת בָּם אֶת יִשְׂרָאֵל הַשְּׂמָרִים הֵם אֶת דְּרָדָךְ יְיָ לְלַכֵּת בָּם כַּאֲשֶׁר שְׁמְרוּ אֲבוֹתָם אִם לֹא :</p> <p>(כג) וַיִּנַּח יְיָ אֶת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה לְבִלְתִּי הוֹרִישֵׁם מִהָרַ וְלֹא נִתְּנָם בְּיַד יְהוֹשֻׁעַ : פ</p>

4. Who is Yonasan?

<p>“And there was a young man out of Bethlehem in Judah — of the family of Judah — who was a Levite, and he sojourned there;” [now], this is self-contradictory, [for] it is said, 'who was a Levite', which clearly indicates that he descended from Levi, [and it is also said], 'of the family of Judah,' which clearly shows that he descended from Judah; must it not then be concluded that his father [was of the tribe] of Levi and his mother [of that] of Judah, and [yet the text] speaks [of him as] 'of the family of Judah'! — Raba, son of R. Hanan, replied: No; [he may have been] a man whose name was Levi. If so, [is] this [the reason] why Micah said, 'Now know I that the Lord will do me good, seeing I have a Levite as my priest'? — Yes; [he was glad] that he happened to obtain a man whose name was Levi. But was Levi his name? Surely his name was Jonathan, for it is said, And Jonathan the son of Gershom, the son of Manasseh, he and his sons were priests to the tribe of the Danites? — He said unto him: But [even] according to your argument, [it may be objected], 'Was he the son of</p>	<p>תלמוד בבלי בבא בתרא קט:</p> <p>שופטים י"ז ויהי נער מבית לחם יהודה ממשפחת יהודה והוא לוי והוא גר שם, הא גופא קשיא, אמרת והוא לוי - אלמא מלוי אתי, ממשפחת יהודה - אלמא מיהודה אתי! אלא לאו דאבוה מלוי ואימיה מיהודה, וקאמר: ממשפחת יהודה! אמר רבא בר רב חנן: לא, גברא דשמיה לוי. אי הכי, היינו דקאמר מיכה: שופטים י"ז עתה ידעתי כי ייטיב ה' לי כי היה לי הלוי לכהן? אין, דאיתרמי ליה גברא דשמיה לוי. וכי לוי שמו? והלא יהונתן שמו, שנאמר: שופטים י"ח ויהונתן בן גרשם בן מנשה הוא ובניו היו כהנים לשבט הדני. אמר ליה: ולטעמך, וכי בן מנשה הוא? והלא בן משה הוא, דכתיב: דברי הימים</p>
---	---

<p>Manasseh? Surely he was the son of Moses, for it is written, the son of Moses: Gershom, and Eliezer'; but [you must say that] because he acted [wickedly] as Manasseh, the Scriptural text ascribed his descent to Manasseh, [so] also here [it may be said that], because he acted [wickedly] as Manasseh who descended from Judah, the Scriptural text ascribed his descent to Judah.</p>	<p>א' כ"ג בני משה גרשם ואליעזר! אלא, מתוך שעשה מעשה מנשה - תלאו הכתוב במנשה, הכא נמי, מתוך שעשה מעשה מנשה דאתי מיהודה - תלאו הכתוב ביהודה.</p>
--	--

5. Need for Money

<p>'Who brought you here? and what are you doing in this [place]? and what are you here? They said to him: 'Are you not a descendant of Moses of whom it is written, Draw not nigh hither? Are you not a descendant of Moses of whom it is written, What is this in thy hand? Are you not a descendant of Moses of whom it is written, But as for thee, stand thou here by me? Would you be made a priest for idol-worship?' — He said unto them: I have the following tradition from my grandfather's family: At all times shall one [rather] hire himself out to idol-worship than be in need [of the help] of [his fellow] creatures. He thought that 'Abodah Zarah [meant] actual [idol worship], but it is not so, [the meaning being,] 'work which is strange to him'; as Rab said to R. Kahana: Flay a carcass in the street and earn a wage, and say not, 'I am a great man and the work is degrading to me'. When David saw that he had an exceptional liking for money, he put him in charge over the treasuries, for it is said, Shebuel the son of Gershom, the son of Manasseh was ruler over the treasuries. But was his name Shebuel? Surely his name was Jonathan! — R. Johanan said: [He was called Shebuel] because he returned to God with all his heart.</p>	<p>תלמוד בבלי בבא בתרא קי.</p> <p>[שם ויאמרו לו] מי הביאך הלום ומה אתה עושה בזה ומה לך פה - אמרו לו: לאו ממשה קא אתית דכתיב ביה: שמות ג' אל תקרב הלום? לאו ממשה קא אתית דכתיב ביה: שמות ד' מה זה בידך? לאו ממשה קא אתית דכתיב ביה: דברים ה' ואתה פה עמוד עמדי? תעשה כהן לע"ז! אמר להן, כך מקובלני מבית אבי אבא: לעולם ישכיר אדם עצמו לע"ז ואל יצטרך לבריות. והוא סבר: לע"ז ממש; ולא היא, אלא ע"ז - עבודה שזרה לו, כדאמר ליה רב לרב כהנא: נטוש נבילתא בשוקא ושקול אגרא, ולא תימא גברא רבא אנא וזילא בי מילתא. כיון שראה דוד שממון חביב עליו ביותר, מינהו על האוצרות, שנאמר: דברי הימים א' כ"ו ושבואל בן גרשם בן מנשה נגיד על האוצרות. וכי שבואל שמו? והלא יהונתן שמו! א"ר יוחנן: ששב לאל בכל לבו.</p>
--	---

6. Why Burning?

<p>רד"ק שופטים פרק יח</p> <p>(כז) שרפו באש - יש לתמוה למה שרפו אותם והם רוצים לישבה והנה כל הערים העומדות על תלם לא שרפם יהושע רק חצור לבדה והיתה זה לפי שהיתה ראש המלכות להבדיל הנשארים והנה אלו למה שרפו העיר ויתכן כי כשנכנסו בני דן בעיר פתאום נכנסו כי הם לא היו מרגישים ולא היו נשמרים מהם ושלחו אש בעיר להבהיל העם ולא יהיה פנאי לאדם להשיב מלחמה בין האש והמלחמה שעשו להם בני דן או אפשר כי היתה מלאה גלולים ולפיכך שרפוה.</p>

7. When Did it Last Until?

<p>רש"י שופטים פרק יח</p> <p>עד יום גלות הארץ - בימי סנחריב בגלוי ראשונה:</p>
<p>רלב"ג שופטים פרק יח:כט</p> <p>והנה יום גלות הארץ לא יתכן שיאמר על יום גלות בימי צדקיה שכבר עברו כמה מנהיגים ביערו ע"ג מן הארץ כמו שמואל ושאל ודוד ורבים זולתם אחריהם, ואולם אמר עד יום גלות הארץ כי יתכן שגלתה הארץ ההיא כשעשו הרע ישראל בעיני ה' עד שהקים השם לישראל מושיע ושב לארצם ויתכן שגלתה הארץ ההיא בימי יבין מלך כנען שברחו להם שבת דן ועברו מעבר לירדן כמו שאמרו דבורה וברק ודן למה יגור אניות</p>
<p>רד"ק שופטים פרק יח</p> <p>עד יום גלות הארץ - מדרך הסברא נראה כי עד יום גלות הארץ הוא יום שגלה הארון ועליו נאמר ויטש משכן שילה וגו' ואמר ויתן לשבי עוזו ותפארתו ביד צר ויסגר לחרב עמו ואמר ויכעיסוהו בבמותיהם ובפסיליהם יקניאהו וזה נאמר על פסל מיכה והפסוק האחר שנאמר כאן גם כן מוכיח שאמר כל ימי היות בית האלהים בשילה דמה כי עד יום גלות הארץ וימי היות בית האלהים בשילה זמן אחד הוא ושמואל אע"פ שהיה שופט לא מיחה בפסל ההוא כי כל ימי עלי לא היה מתפרסם כל כך בשררה לכבוד עלי ועלי גם כן התרפ' בזה כמו שהתרפה במוס' בניו וכשמת עלי וגלה הארון וגלו מישראל רבים ונפלו בחרב רבים ובטל אותו פסל וזהו שאמר עד יום גלות הארץ כי רחוק הוא שיהיה הפסל עד יום גלות הארץ אפילו גלות בני גד ובני ראובן שהיה הגלות הראשון ואיך היה דוד מלך ישראל ולא בערו וגם שלמה בנו ולא בערו אין הדעת סובלת להאמין זה:</p>
<p>מלבי"ם שופטים פרק יח</p> <p>ועמד כל ימי היות בית האלהים בשילה, <u>זה לעומת זה</u>. ומ"ש שיהונתן ובניו היו כהנים עד גלות הארץ, פירש"י על גלות סנחריב, וכן דעת חכמינו ז"ל בירושלמי פרק ט' דברכות (ה"ג) שמקשה לרשב"י דאמר שבואל ששב לאל בכל לבו, והכתיב עד גלות הארץ, ומתוך שאחרי מות דוד העבירו שלמה וחזר לסורו והוא היה הנביא הזקן בבית אל. <u>ומה שמקשה הרד"ק</u> איך אפשר ששמואל ודוד ושלמה לא בערו פסל זה, <u>י"ל</u> דבאמת בימי שמואל בטל, ועז"א כל ימי היות בית אלהים בשילה, ואז חזר בתשובה ודוד מינה אותו על האוצרות, ובימי ירבעם שהעמידו העגל בדן היו בניו כהנים עד גלות סנחריב:</p>

IYUN 1: When Did the Story Occur?

When?

<p>רד"ק שופטים פרק יז:א</p> <p>ויהי איש מהר אפרים ושמו מיכיהו - כתוב בסדר עולם כי בימי כושן היה פסלו של מיכה שנאמר וישימו להם את פסל מיכה אשר עשה כל ימי היות שם בית האלהים וגו' ובימיו היתה פלגש בגבעה שנאמר ויקם וילך עד נכח יבוס היא ירושלים ואמר לא נסור אל עיר נכרי אשר לא מבני ישראל הנה...</p> <p>רש"י שופטים פרק יז:א</p>
--

ויהי איש מהר אפרים - אע"פ שנכתב שתי פרשיות הללו בסוף הספר של מיכה ושל פלגש בגבעה בתחלת השופטים היה בימי עתניאל בן קנז שנאמ' וישימו להם את פסל מיכה וגו' כל ימי היות בית אלהים בשילה למדנו שכל ימי שילה היה דמות של מיכה, ובפלגש בגבעה נאמר על יבוס שבירושלים לא נסור אל עיר עובדי כוכבים למדנו שעדיין לא כבשו את ירושלים:

רש"י שופטים פרק יח:א

כי לא נפלה לו - ירושה כפי הראוי להם בארץ מכובשת כמו שנאמר ביהושע ויצא גבול בני דן מהם ואף מכאן יש ללמוד שהיה מעשה זה בתחלת השופטים מיד:

רד"ק שופטים פרק יח:א

בימים ההם - גם זה הפסוק מוכיח כי לא היה זה בימי עתניאל בן קנז כי שופט היה לישראל וכל ימי השופט לא היו עושים איש הישר בעיניו כמו שאמר והושיעם מיד אויביהם כל ימי השופט וגו' ואומר והיה במות השופט ישובו והשחיתו מאבותם וגו' נראה כי בימי השופט לא היו עושים איש הישר בעיניו ובשלשת הענינים האלה בדבר מיכה ובדבר בני דן ובדבר פלגש בגבעה אמר אין מלך בישראל ואלו הענינים היו בין שמשון לעלי שהיה שופט ישראל והיה הזמן ביניהם כמו שהיה שלא היה להם שופט בישראל והיו עושים איש הישר בעיניו.

Why Here?

רש"י שופטים פרק יז

הקדש הקדשתי את הכסף מידי לבני - קבלתי עלי למסרו מידי לידך לשם דמות ומסכה תנהו לי עתה ומידי אני אשיבנו אליך, יש אומרים שהאשה הזאת היא דלילה לפי שכתוב אלף ומאה כסף וטעות הוא בידם שהרבה שנים קדם מיכה לשמשון אך הפרשיות נסמכו על הכסף הרע ששוא כאן וכאן וכסף של פורענות היו שניהם:

רד"ק שופטים פרק יז:א ואמרו בדרש כי נסמך זה הענין לענין שמשון מפני שהיו אלף ומאה כסף בדבר שמשון לרעה ואלף ומאה כסף של אם מיכה גם כן לרעה ונסמך גם כן אליו דבר פלגש בגבעה כי בעון פסל מיכה נהרגו כמה אלפים מישראל במלחמת בנימין ולולא זה לא היו מתים מישראל כי בדין היו נלחמים עם בנימן לבער הרעה מישראל:

רלב"ג שופטים פרק יז:א

ואחשוב שנסמך זה הספור לשמשון שהיה משבט דן לספר מה שאירע על החטא לשבט דן על דבר פסל מיכה שהתמיד זמן ארוך מאד וכבר אמרו קצת המפרשים שהיה זה בשביל הסכמה מספר אלף ומאה כסף שבא בסיפור שמשון ודלילה ומספר אלף ומאה כסף שבא בסיפור מיכה ונוכל לומר לפי זה המאמר עוד שכבר היתה הסכמה אחרת בענין אלו הכספים והיא שמכל אחד מהם נמשך רע לדן כי כסף דלילה היה סבה אל שנפל שמשון ביד פלשתים ונקרו עיניו ונמשך לו המות בסבתו וכסף מיכה היה סבה שטעו בני דן בפסל ההוא זמן ארוך:

IYUN 2: Intent

Avodah Zorah:

רד"ק שופטים פרק יז:ה

לו בית אלהים - עשה אותו בית אלהים, ועשה עוד אפוד ותרפים ותרגום בית אלהים בית טעויותא **ואמרו רבותינו ז"ל** כל אלהים האמור במיכה חול חוץ מן אחד שהוא קדש כל ימי היות בית אלהים בשילה ותרגום אפוד ותרפים אפוד ודמאין:

Complexity:

רד"ק שופטים פרק יח:ה

שאל נא באלהים - לפי מחשבתם כי לא היה זה האפוד אלא לשם ע"ג עשוי בדמות אפוד והתרפים היו שואלים בהם לדעת העתידות ולא היה חלק השם יתעלה בזה אך הם היו חושבים כי דבר ה' היה השאלה בתרפים ההם לפיכך אמרו לו שאל נא באלהי **וכת"י** שאל כען במימרא דה', א"כ באלהים זה אינו נמחק כי קדש הוא **ובדברי רז"ל** שאמרו כל אלהים האמור במיכה חול חוץ מא' שהוא קדש כל ימי היות בית אלהים בשילה אם כן באלהים זה חול הוא ונמחק. **והנה** הדבר אצלינו ספק ומספיק' אני אומר שאינו נמחק, **ואני תמיה** על כי נתנה אלהים בידכם איך אמרו עליו שהוא חול **ואף רבי אליעזר** שאמר במיכה יש מהם חול ויש מהם קדש הכתובים באלף למ"ד חול הכתובים ביו"ד ה"א קדש חוץ מזה שבאלף למ"ד והוא קדש כל ימי היות בית אלהים בשילה, והנה לא הסכים עמו יונתן בן עוזיאל ואם זה באלהים הוא חול אמרו לו שישאל בתרפים ההם כי הלוי אמר להם כי מגידים הם העתידות באמת ונתפתו לדבריו.

More Subtle:

רלב"ג שופטים פרק יז:א

השיב הכסף לאמו ואמרה לו אמו הקדש הקדשתי הכסף לי מידי לבני לעשות פסל ומסכה אשר היו צורות שיטעו בהן האנשים אז ויחשבו שיהיה בהם כח להגיד העתידות מצד עוררם כח הדמיוני וידמה שלזאת הסבה עשאו תחלה לא לשם ע"ג ויורה על זה מה שאמרה הקדשתי הכסף לה', והנה השיבה לו אמו הכסף והוא השיב אותו שנית לאמו ועשתה ממנו פסל ומסכה והיה בבית מיכיהו כדי שיגיד לו העתידות לפי מחשבתם:

רד"ק שופטים פרק יח:כז

ואף על פי שהם הקימו הפסל להם הית' כוונתם לשמים ואף על פי כן היו חוטאים לה' כי כן כתיב לא תעשון אתי אלהי כסף וגוי כלומר אתי אע"פ שתהיה כוונתכם לעבודתי ובאגדה והם לקחו את אשר עשה מיכה וגוי ויכו אותה לפי חרב עבדין ע"ג והיא מצלחא בידיהון יש צדקה גדולה מזו היינו הך דכתיב לך ה' הצדקה ולנו בשת הפנים:

יד רמ"ה מסכת סנהדרין דף קא עמוד ב

מיכה שנתמכמך בבנין כשנתנוהו בבנין במקום לבינה כשאמר לו משה למקום למה הרעות לעם הזה שאין

נותנים להם תבן ואין להם לבנים ונותנים בניהם בבנין אמר לו המקום קוצים הם מכלים מלפני שאלו היו אלו חיינ [היו] רשעים גמורים ומביאין רעה לעולם אם תרצה תנסה את אחד מהן והוציא את מיכה שעבד ע"ג ומה שמו שבע בן בכרי שמו. ותמה אני היאך חיה רשע כזה מיציאת מצרים ועד סוף דוד מלך ישראל ע"ה.

Parallel:

Kuzari 1:97

קחוקך על מנת לשוב בו ביום.² או גברה האכזבה אצל אחדים מבני
ההמון הרב ההוא. אותה שעה התחיל העם להחלק לכתות, כי רבו
ביניהם הדעות והסברות, ולבסוף הרגישו אחדים מהם צורך לבקש להם
נעבד שיוכלו לפנות אליו ככל האמות, אך גם הם לא כחשו באלוהותו
של מוציאם מארץ מצרים – הם בקשו רק כי יהיה אתם תמיד נעבד
מוחש אליו ויכלו לרמוז מדי ספרם את נפלאות אלהיהם – כפאשר עשו
זאת לימים אותם המאמינים אשר בראותם את הארון אשר עשה משה
עיה קראו: הנה האלוה! – וכמו שאנו עושים כיום ברמזנו לשמים ולכל
דבר שנתאמת אצלנו כי תנועתו אינה כי אם ברצון האלוה בלבד, לא
במקרה, ולא ברצון אדם, ולא בכח מפחות הטבע.
1 ע"פ שמות לג, ט-י. 2 השו' רמב"ם

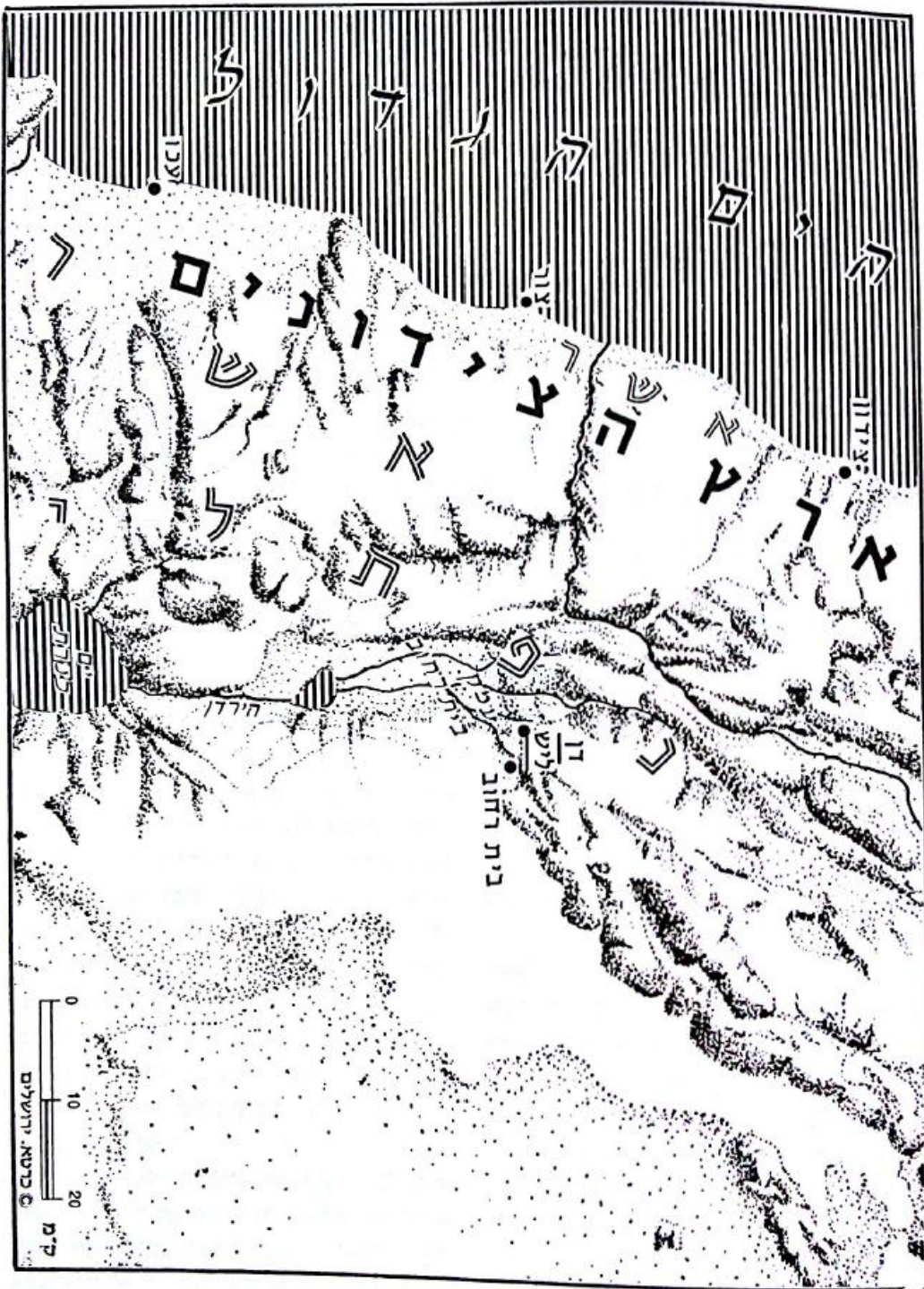
חטאת העם היתה אפוא רק בזה שעשו להם תמונה, דבר שנאסר
עליהם, ובזה שייחסו כח אלוהי לדבר אשר עשו בידיהם ומרצונם, בלי
אשר באה על כך מצות האלוה. אף יש להם התנצלות על זה – במחלקת
שנפלה ביניהם קדם לכן; נוסף על כך לא היו עובדי הנעבד ההוא כי
אם שלשת אלפים איש מתוך צבור של שש מאות אלף איש. אשר
להתנצלות יחידי הסגלה שסיעו בעשית הנעבד, אולי היתה פונתם
כי יתברר מי הוא החוטא ומי הוא המאמין, למען יהרג החוטא אשר
יעבד לעגל; ואם נחשב להם דבר זה לעוון, אין זה כי אם בגלל הוציאם
מן הכח אל הפעל חטא אשר עד הנה היה רק מחשבה צפונה בלב.

Map 1

לפרשת פסל מיכה

Map 2

כבוש ליש בידי בני דן